

SMUTNÉ A TRAGICKÉ 30. VÝROČÍ ROZBITÍ SILNÉHO ÚSPĚŠNÉHO ČESKOSLOVENSKA na dvě malé banánové kolonie za účelem kompletního vykradení, vyrabování a zotročení

- CZ24 News | 2. ledna 2023

ČESKO/SLOVENSKO: Veřejným prostorem proběhla vzpomínka na kulaté výročí rozpadu našeho státu. Analýzy a studie, proč k tomu muselo dojít, jsou různé. Některé se blíží pochopení podstaty věci, jiné méně. Rozhodl jsem se, že také přidám svou trošku do mlýna. Přiměl mě k tomu především rozhovor Václava Klause pro Novinky.cz, který každému doporučuji přečíst. Vypůjčil jsem si z rozhovoru několik informací především o roli V. Klause v rozdělení Československa tak, jak ji on dosud vnímá, a přidávám své komentáře.

Rozbití Československa je obrovská škoda, avšak naše tehdejší neschopnost vědomě určovat vývoj svého státu nám nedala jinou možnost.

Václav Klaus byl více než kdo jiný obětí okolností. Sám byl a stále je proti rozdělení Československa. Dokonce se, jakožto předseda ODS, pokusil udržet stát jednotný tím, že ve volbách v roce 1992 napnul největší síly pro volby do Federálního shromáždění – tedy do společného zákonodárného sboru, nikoliv do samostatných národních rad obou republik. Jiné strany se hrnuly především právě do národních rad a osud vlasti jim byl lhostejný. Tím se dostáváme k tomu nejzávažnějšímu problému – strukturní rozdělení Československého státu zde bylo tehdy přítomno již více než 20 let!

Václav Klaus dobře věděl, že základem jakéhokoliv státu by měla být politická jednoduitost a tu se pokoušel udržet tím, že ODS pod jeho vedením šla do voleb jak v ČR, tak v SR. Jinak ale v České republice a ve Slovenské republice kandidovaly různé politické strany s rozdílnými programy, což bylo už samo o sobě popřením společného soužití. **V jednotném státě by se žádná politická strana neměla orientovat pouze na jeho část.**

Označovat jako období rozdělování Československa roky 1989 až 1992 není správné, protože v těchto letech probíhala jen jeho aktivní fáze. Ta by nebyla možná bez přípravy realizované minimálně od roku 1968. V tomto roce byla vytvořena nová Ústava ČSSR, která po přijetí platila od 1.1. 1969 a federalizovala jednotný stát na dvě socialistické republiky. Bylo to dědictví *Pražského jara*, které neodvrátil ani příchod vojsk Varšavské smlouvy ani *normalizace* postavená na *Poučení z krizového vývoje*. Nikdo si nedovolil zasahovat nám do národnostních otázek a sami jsme si svou nevědomostí i naivitou naběhli. Výsledek se dostavil..

Kompetence národních rad a vlád obou republik nebyly zpočátku nijak zásadní. Důležitý však byl ideologický zásah. Najednou jsme byli dva státy v jednom a rozdělení začalo být myslitelné. I když zpočátku o tom nikdo takhle nemluvil. Po převratu se federace dostala i do oficiálního názvu státu a zároveň se plíživě začaly federální úřady a instituce odsouvat na vedlejší kolej. Obě republiky se ještě více vzdalovaly, postupně se oddělil i informační prostor. **Dva nové státy však nikdy nezískaly všechny kompetence původního společného státu!** Československo bylo suverénním státem, který zanikl. Obě nové republiky v praxi nebyly ničím jiným, než provinciemi, které nabyly státní subjektivity jen formálně.

Proč k tomu všemu došlo? Protože lidé, kteří stáli o zachování svého státu, neudělali nic! Václav Klaus v rozhovoru říká: „Miliony lidí jak v Čechách, tak na Slovensku si přály žít ve společném státě. Trpělivě jsem pořád vysvětloval, že toto přání je fráze samozřejmá, logická, ale pokud nebudou definovat, jaké charakteristiky má společný stát mít, tak to vůbec nemá smysl a je to prázdný výrok.“ Lidé nedokázali říci, jak má vypadat jejich stát a tak o něj přišli.

Československo ve skutečnosti potřebovalo změnu v státoprávním uspořádání, pokud se nemělo rozdělit. Federace totiž byla postavená zcela v rozporu s principy, jak by se měl budovat vícenárodnostní stát. Kdo rozhodl, že Československo tvoří právě dva národy? Kdo nám podsunul hru na hegemonu a ušláplého?

Lidé, kteří chtějí budovat stát musí tvořit jeden politický celek. Ten může (a v praxi musí) být tvořen vícero národnostmi. A u nás těch národností bylo minimálně pět (bez Maďarů a Romů/Cikánů). Kdybychom přiznali svůj stát nejen Čechům a Slovákům, ale také Moravanům, Slezanům a Rusínům a zachovali jej v unitární podobě, tak jsme nějaké rozdělování nemuseli vůbec řešit. Samozřejmě by byly potřeba také adekvátní politické kroky. Například by mělo být centrum státu posunuto blíže geografickému středu Československa. Měla být více podporována vlastenecká identita, nejen identita vybraných národností.

Spravedlivý stát, s nímž se identifikují všichni lidé, nemá důvod se rozpadat. Proto je potřeba jednat se všemi lidmi s úctou a nedovolit nedorozumění (která jsou neustále záměrně provokována). Tak na to myslíme. A také nezapomeňme, že se o svůj stát musíme aktivně zasadit.

Když jsme to tehdy nedokázali, jsme nyní připraveni vzít vývoj svého státu do vlastních rukou?

[ZDROJ](#)